Ч. 38 (11.006). Львів, неділя 20. лютого 1927. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Чого вони хочуть?

Львів, 19. лютого 1927.

Всі наші доморослі інтернаціоналісти, що розвивають політичну роботу на західно-українських землях під ідейним проводом комуністів, закидають українським національним колам політичну безпринціпність, угодовість, запроданство і т. п. Вони не можуть погодитися з тим, щоби національні українські сили консолідувалися в імя великої ідеї національного визволення, зокремаж не можуть перенести того, щоби зорганізовані в УНДО національні елементи орієнтувалися не на комуністичну диктатуру, а на власні сили українського народу. Виходять вони при оцінці всіх проявів політичної ініціятиви націоналістів з того простого заложення, що тільки той українець може бути політично „праведний", котрий безкритично вірить у комуністичну владу, в її єдиноспасаємість для українського народу. Кожний інший, що вірить в силу української нації, в її політичну будучину — це обовязково угодовець або запроданець.

Хтож вони такі, всі оті інтернаціоналісти та як вони уявляють собі розвязку національної проблеми на західньо-українських землях? Відповіди на ці питання треба нам шукати в них самих. Ідейними провідниками усіх інтернаціоналістів на наших землях є, як сказано, комуністи. І тому треба нам заглянути до їхнього програмового арсеналу.

На західньо- українських землях кермує всім комуністичним і взагалі інтернаціоналістичним політичним рухом Комуністична Партія Польщі через свою автономну організацію, комуністичну партію Західньої України. Про те довідуємося докладно з виданої окремо книжки п. н. „Постанови III. зїзду комуністичної партії Польщі". Видав ті постанови у 1925 р. заразже по зїзді Центральний Комітет КПЗУ. В відділі про будову партійної організації на 32 стор. названої книжки читаємо:

„*На Західній Україні й Білорусі, як на територіях зі суцільною масою українського й білоруського населення, партія ділає через свої автономні краєві організації комуністичну партію Західної України і ком. партію Зах. Білоруси. Цими партіями кермують у рямцях постанов партійних зїздів КПП і загальних директив Ц. Комітету КПП свої власні центральні комітети, вибрані на краєвих зїздах тих партій*".

Навели ми це на те, щоби наші читачі мали змогу зясувати собі, від кого залежить на ділі вирішування української проблеми в Польщі. Отже її вирішує не хто інший а Центральний Комітет Компартії Польщі. Він диктує також політичну тактику місцевим членам КПЗУ. Найвища варшавська партійна інстанція, тобто партійний зїзд (III.) компартії Польщі вирішив цю проблему в 1925 р. ось як:

„*Для поневолених народів єдиним шляхом до їхнього визволення є перемога робітничої кляси. З тієї взаїмної залежности боротьби й визволення поневолених народів і польських працюючих мас випливає необхідність найтіснішого нерозривного союзу пролетаріяту та селянства Польщі з визвольним рухом поневолених народів. Для партії пролетаріяту, КПП. з цього випливає, що підтримання й організування поневолених польським імперіялізмом народів є одним з найважніших її завдань. КПП. проголошує право на самоозначення всіх завойованих аж до їх відірвання від Польщі*". (*Гляди: Постанови III. зїзду ком. партії Польщі. — Львів. 1925. Стор. 64.*)

Отже головним завданням КПП. є, як бачимо, визволювання поневолених народів, але яким коштом? На це наводимо ясну і недвозначну відповідь у постановах II. зїзду КПЗУ. В них читаємо:

„*В сучасний період боротьби центральне завдання партії полягає в тому, щоби як найширшим масам працюючих Західньої України прищепити свідомість того, що: 1) Соціяльне й національне визволення їх можливе тільки в результаті побідної загально-польської революції, переведеної силами всіх робітників і селян нинішньої польської держави; 2) Ілюзії, нібитовизволення Західньої України може прийти зовні, завдають величезної шкоди справі боротьби робітників і селян за визволення. Питання про форми державного співжиття (Західньої України! — Ред.) вирішиться дуже легко на завтра після перемоги загально-польської революції*". (*Гляди: Постанови II. зїзду ком. партії Зах. України. Львів, 1925. Стор. 24*).

З наведеного ясно, хто такі наші комуністи і їх вірні епігони всякі інтернаціоналісти комуністичної орієнтації. Вони перш за все польські державники! Та це не перешкоджує їм горлати про те, що Українське Національно-Демократичне Обєднання має криті угодові тенденції, що воно запродує українські працюючі маси чужій, польській буржуазії і т. д. і т. д. Тимчасом наші політичні праведники інтернаціоналісти вже давно зрадили інтереси українських селян і робітників, вже давно стали в ряди польських державників комуністичного покрою, вже давно жертвували українські маси на гарматнє мясо для варшавських комуністів, що хочуть при допомозі українських працюючих мас здобути диктатуру пролетаріяту в Польщі, а „на завтра" по тім дати дозвіл тим масам на „самоозначення аж до відділення". Знаємо ми, як таке відділення виглядає, бо живий його зразок бачимо ми на Великій Україні. Хіба треба більше пояснень до того, що ми навели? — Думаємо, що ні. Для кожного, що має очі та в кого здорова думка, ясні перспективи, які розкривають перед нашим народом доморослі інтернаціоналісти.

Під кінець насувається думка, як можуть погодити своє комунофільство з наведеними постановами тутешніх комуністів деякі наші т. зв. „незалежники-націоналісти", що вірили ще вчора у всесильність антанти, а нині вже проповідують безастережну орієнтацію на диктатуру комуністів на Україні та запевняють у єдиноспасаємість такої „незалежницької" орієнтації? Та це вже їх секрет таксамо, як той, що в орієнтації У. Н. Д. О-ня на сили цілої української нації, а не на чужі, добачують вони відступлення від „програмових тез" національного „незалежництва".

„Малопольський сенат".

Нові постанови „на знищенє Русі".

„Малопольським сенатом" назвали ми зїзд президій „організацій народових Всходней Малопольскі", що підчас своєї останньої сесії (в дні 6. лютого ц. р.) виніс нові постанови „на знищенє Русі".

„Організації народові", що істнували вже перед війною, в часі польського походу на Галичину в рр. 1918—1919 сконсолідувалися в рішаючий чинник на нашій території. Як відомо, вони підсичували всіми способами збройну боротьбу з польського боку, вони організували по містах збройні ватаги, вони навіть висилали „карні експедиції" в українські села і накладали контрибуції. Після припинення збройної боротьби, „організації народові" перетворилися в установу „мирної" політики, виконуючи посередньо законодатну й екзекутивну владу на українській території. Зїзд „народових організацій" це фактично польський сойм на українських землях, а зїзд президій тих організацій — це польський сенат для східних „кресів".

В „організаціях народових" обєднуються тісно такі польські партії: зєдночене людово-народове" (вшехполяки), христ.-демократія і пястівці. Крім того, залежно від льокальних відносин, „організації народові" підтримують пепесівці та інші угрупування польської „демократії". Головною метою тих організацій знищити українську більшість і створити пригожий підклад для необмеженої суприматії польської меншости. „Нар. організації", мають необмежений фактичний монополь у „вирішуванні" тзв. меншостевої проблеми. Через послів, через „народові" клюби в соймі вони досі леґіслятивно переводили свої постанови „на знищенє Русі" а через своїх експонентів у всіх урядах здійснювали й здійснюють їх досі екзекутивно. Політика шкільна, економічна, земельна, самоврядна, церковна, освітня і яка хочете — до обсади останнього возного на глухій провінції включно, — все це входить в обсяг зацікавлення й діяльности „організацій народових". Волі, тенденціям, також докладно розробленим плянам цих установ досі ніхто в польській суспільности не важився протиставитися. Тому й не диво, що ті організації дійшли були до всемогучости й єдиновладства на українських землях взагалі, а в Галичині зокрема.

Після тзв. травневого перевороту на „організації народові" впав був деякий страх. Вони взяли були переворот в дословному розумінні і думали, що він справді започаткує якусь „санацію". Тому керманичі організацій притихли, а організації звузили свою діяльність. Та в короткому часі виявилося, що переворот не має ніякого сутнього значіння, що в дійсности (поза кількома дрібними змінами на адміністраційних верхах) все лишилося по старому, що на прапорах „санаторів" пишається гордий напис (у відношенні до „кресів"): *нехай буде як бувало!*

„Організації народові" відітхнули і — після короткої передишки — з новими силами і небувалим розмахом кинулися до праці. Висловом цього розгону є й недавній зїзд президій „організацій народових", який ми назвали „малопольським сенатом".

На зїзд явилися „народові" посли і сенатори, громадські діячі з бюрократичної сметанки і „народові кобіти". Зїзд відкрив незабутній пос. Ст. Ґломбінський вказуючи на потребу відсвіження організацій, бо на „народовий" розвиток „кресів" чигають нові небезпеки. Мовляв — „чужі чинники (себто українці. — Ред.) на тутешньому терені є далеко більше зорганізовані, як поляки". Головно три справи під теперішню пору є актуальні для польської меншости: справа самоврядувань, справа освітня і кольонізаційна.

Зїзд поділився на чотири комісії: *програмову* під проводом пос. Косидарського, *самоврядну* під проводом пос. Козловського, *кольонізаційну* під проводом сен. Туліє і *освітню* під проводом пос. Прушинського. На комісіях виголошено реферати на згадані теми, а саме про кольонізацію „кресів" польським елементом пос. Наврошький, про справу самоврядувань проф. Паздро, про шкільництво на „кресах" проф. Амброс і про програму „нар. організацій" на найближчу мету Голяйке (секретар „Пяста" на Сх. Галичину).

Після дискусії на пленум зїзд ухвалив:

всіми силами і засобами змагати до відбудови, будови і розбудови косцьолів і польських каплиць на „кресах" та в спілці з польським духовенством боронити польського елементу перед українізацією („рущенем!");

пустити в рух всі повітові організації, які досі не виявили відповідної рухливости;

звернути увагу і консеквентно проводити в життя отсі основні вимоги „нар. організацій" і польськости: а) державна польська школа, б) відповідний самоврядний устрій, в) втримання землі в польських руках і опіка над польською кольонізацією Сх. Галичини і г) розвиток польської кооперації і опіка над молодю.

Зїзд рішучо протестує проти поширення закону про громадське самоврядування, обовязуючого в б. Конгресівці, на Сх. Галичину і на „креси". Зїзд домагається, щоби границю активного виб. права піднести до 24 літ, а пасивного виб. права на 30 літ, щоби не допустити до пятиприкметникового виб. права до сільських і міських громад у Сх. Галичині. Більші міста повинні бути виключені із загального самоврядного закону, а навпаки — повинні одержати власну виб. ординацію, базовану на місцевих „народових" вимогах. Обовязком послів із „народових" партій є інтензивніше боронити польського національного інтересу у Сх. Галичині.

Зїзд заявляється за законним вирішенням шкільного питання в той спосіб, щоби державна школа мала виклад виключно польський.

Зїзд протестує проти творення „руської студії" чи господарської академії денебудь на території польської держави, бо вони сталиб огнищем протипольської і протидержавної агітації. Крім того зїзд домагається спольщення шляхом утраквізації всіх українських гімназій та тих вселюдних шкіл у більших містах, де нема 25 проц. українського населення. Явною

закон з 31. липня 1924 повинен бути всеціло виконаний, отже не повинен бути допущений в гімназіях виклад історії по українськи, не повинні бути толеровані двоязичні свідоцтва, а навпаки повинна бути зменшена кількість годин української мови в учит. семинаріях.

Зїзд протестує проти помислу творити державний підсекретаріят чи реферат для справ „нац. меншостей" та проти перенесень у шкільництві зі шкодою для „народових" інтересів.

Зїзд домагається учителів поляків для „кресових" шкіл там, де більшість молоді є „польського походження". Земля на „кресах" повинна шляхом парцеляції переходити виключно в руки польських селян, а одночасно далі слід вести пляпову і доцільну кольонізацію „кресів" польським елементом. З тією метою треба негайно зорганізувати горожанський суд, який безжалісно пятнував би продавців „польської землі", видавати в польській пресі ворожу і безпощадну опінію для тих польських дідичів, які хочби кусень землі продали українському селянинові та візвати всі польські товариства до підтримки польської кольонізації.

Зкінці зїзд протестує проти покликування на урядові становища урядовців української національности.

Як бачимо, то „програма", висована в постановах „малопольського сенату", є дуже широка і справді вичерпуюча. Але найцікавіше в тому всьому є що інше, а саме зріст впливів „організацій народових" на теперішній „санаційний" уряд і підчинену йому адміністрацію. Не минуло ще й два тижні від сесії „малопольського сенату", а вже віцепрем. Бартель пішов по лінії домагань цеї „кресової" установи і заповів, що на Сх. Галичину не буде поширене пятиприкметникове виб. право до громад, а навпаки буде вдержана стара куріяльна виб. ординація. Знову ж львівський куратор Ян Рімер розпочав по лінії вимог „малопольського сенату" польщити українські вселюдні школи по містах (поки-що в Перемишлі).

Отже в двох ділянках: самоврядній і шкільній „санаційний" уряд невільничо вступає на шлях, вказаний й ухвалений „малопольським сенатом". Все це вказує, що і в інших ділянках програма „організацій народових" буде в цілости виконана.

Поширений плян „на знищене Русі" вимагає від нас обєднаного відпору перед зазіханнями на нашу душу, наше національне обличча, наше істнування в добі великого лихоліття.

М. В.

Мартирольогія української школи

Під крилами кур. Собінського.

IV.

До поданого в попередній статті образу діяльности кур. Собінського слід додати ще, що на основі статуту кураторії він мав право й можність, за згодою міністерства, покликати собі мужів довіря зпоміж суспільности, отже й представників української сторони, які вказувалиб йому на шкільні потреби й болі свого народу. Одначе куратор не користав з того права, бо окружений самими завзятими шовіністами, здавався у всім на їх свідомо односторонні інформації, через що й робив усе по їх волі. Тимто й виробилася між ним і українським громадянством та глибока прірва, що лишилася незаповнена нічим до нинішнього дня.

Мабуть чи не одинока справа, що не пішла в цілости по лінії відомих напрямних львівської кураторії у відношенні до нашого народу, була справа міської народньої школи ім. Шашкевича у Львові. Річ малася так: Новий шкільний закон признавав окремі школи для національних меншостей лиш тоді, коли вони творять у даній місцевости бодай 25 прц. всеї людности. На цій основі рада шкільна міська у Львові порішила на весні 1925 р. знести постепенно школу ім. Шашкевича, хоч у місті живе понад 40.000 українського населення і в школі ім. Шашкевича було записаних 700 українських дітей. Це рішення викликало серед львівського українського населення велике огірчення й обурення, пішли гострі віча і можна було сподіватися й інших гострих виступів. У такій ситуації заапелював ординаріятський шкільний делегат до особи куратора, при чому покликався в меморіялі на австрійські закони (котрі у нас ще обовязували), на версайські зобовязання і польську конституцію, вказуючи на абсурдність нового закону, що по селах для 20 польських дітей признавав національні польські школи, а відказував української школи для 40.000 львівського населення і для 700 записаних українських дітей! Дальше делегат консисторії підніс політичні мотиви. І так звернув увагу, що постепенне знощення школи і переміна її на польську потребує лиш два роки й обійме лиш дві перші кляси; бо до двох років відбудуться нові соймові вибори, а першим ділом вибраних українських послів буде зажадати привернення українського характеру нашій школі. Таким чином запиранням школи викличеться лиш велике обурення українського населення міста проти польського уряду, яке очевидно перенесеться і в край — і ціла річ скінчиться на нічім, бо українська школа таки вдержиться.

Куратор призадумався тоді над тими словами, а потім відповів, що „школа зноситься по думці нового закону" і він не має права здержувати його постанов; але в найблизшім тижні буде у Львові міністр освіти і він предложить йому особисто політичні мотиви делегата. Яка там була між ними розмова, не знаю, в кожнім разі міністр Грабський, вернувши до Варшави, заявив зараз у сенаті, що хоч „Русинам" у Львові нібито не належалася школа, то він таки її признав. Таким чином буря, що грозила у Львові, як сь утихомирилася.

Про особисті риси характеру пок. куратора Собінського не місце тут говорити. Скажу лише, що не одно йшло проти його волі, бо його референти викривляли, а то й саботували його зарядження, які не йшли по лінії їх зоольогічного шовінізму. Мені відомий факт, що один поважний наш громадянин сказав раз кураторові Собінському після брутального нарушення закону його референтом отверто ось такі слова:

„З оповідань мого пок. батька пригадую собі, що в 1848 р. в часі польської революції, запросив мого батька, тоді пароха в товмацькім повіті, австрійський староста і предложив йому, щоб вивідався, які то польські шляхтичі і двораки зїздяться в недалекім селі Жукові (під Обертином) на лісничівці і про що вони там радять. Мій батько, котрий — як і все українське духовенство — був вірний австрійській державі за те, що наша церква одержала від неї рівноправність з латинською церквою, а наше духовенство дістало вищу освіту й матеріяльне забезпечення, — відповів старості: „Я вірний державі, але це булоб нижче мого священичого достоїнства, щоб я на моїх сусідів доносив; шукайте собі до цього інших людей. В тім-же році, по розбиттю революції, одержали всі громади приказ, щоби ставили на гостинцях варти, придержували всіх переїзжих, привозили їх до місцевих священиків для провірення їх благонадійности і віддавали евентуально властям. Але наші священики, бачучи, що польське повстання вже розбите й утікаючі додому шляхтичі і двораки перестали бути небезпечні, веліли пускати їх у дальшу дорогу. Були й такі випадки, що деякі втікачі, за котрими гнала погоня, просили в мого батька помочи і притулку. І батько приймав їх; а що хата стояла на видмім місці, то мстив їх у бічній стодолі, а моя мати доносила їм страву, яку тільки мала в хаті. Щось подібне повторилося і в 1863 році. Ось як людяно поступали наші люди з польськими співгорожанами, а як твердо й жорстоко обходяться тепер ваші урядовці з нашими громадянами!"

Пок. куратор не відповів на це нічого. Перед його очима стояли тоді певно ріжні яркі, грубі і брутальні факти ломання його урядовцями ясної і виразної волі нашого народу й обходження ріжними способами і штучками навіть тих нових постанов шкільного закону, що їх польська соймова більшість ухвалила під рішучі протести представників усіх національних меншостей. Куратор мовчав... Чи було йому самому стидно, чи не мав на це що відповісти?

Радянська Україна.

Управа будови „Дніпральстану".

Харківські „Вісти" з 8. лютого приносять телеграфічну вістку з Москви про остаточне признанення керманичів величезного Дніпровського будівництва. До речі слід зазначити, що підготовні праці до будови мали почахися вже з початком лютого. Як бачимо, то вони не почалися, бо не було управи. З поміщеної у „Вістях" телеграфічної вістки з Москви довідуємося, що управу великого підприємства побудовано тепер на цілком нових підставах. Всесоюзна Рада Народнього Господарства рішила 22. грудня 1926 р. зорганізувати окрему установу п. н. Управління Дніпрельстану, що мала переводити самостійно всі пляни будови. Тимчасом тепер Рада Народніх Комісарів СРСР скасувала повищу постанову і рішила доручити загальний догляд над будовою Дніпрельстану управі Дніпровського будівництва, що підлягає безпосередньо Всесоюзній Раді Народнього Господарства. Безпосередній заряд роботами спадає на штаб (управу) головного інжинира, який знов підлягає управі Дніпровського будівництва. Крім того при будові істнуватиме окрема технічна рада. Персональний склад управи головного інжинира, технічної ради, як і головного правління Дніпровським будівництвом призначує Рада Народніх Комісарів СРСР. Головою управи Дніпровського будівництва призначено Квірінга, б. секретаря КП(б)У, першим заступником голови проф. Александрова (він виготовив пляни будови), другим заступником голови Вінторова, а членами управи інж. Вінтера і Богданова. Управа (штаб) головного інжинира призначена в такому складі: головним інжиніром — Вінтера, б. головного інж. при будові Шатурської електрівні, першим заступником головного інж. — проф. Веденеєва, що був заступником головн. інжинира при будові відомого Волхвострою, другим заступником голов. інжин. Ротерта, що будує тепер у Харкові будинки промислу, про який ми писали як про перші хмародери американського зразку у СРСР. Головою технічної ради

Д-Р ІВАН КУРОВЕЦЬ. 7)

З подорожі до Італії.

Де був мій товариш? — Уважаний готель. — Через Анкону та Аббацію. — Сонце та море. — Прикра пригода.

На обіді в ресторані не бачив я товариша, аж вечером, під кінець вечері явився він, дуже відбадьорений, усміхнений. Питаю його, чому згідно з нашою умовою не було його в музею, каже, що троха припізнився, бо заспав. Питаю, як міг заспати, коли перед 10-ою ми пішли спати... В цьому і вся річ, каже, що не пішов спати, а пішов до міста, щоби при світлі тисяч електричних лямп оглядати Неаполь. Дуже його привабило вуличне буйне життя вночі, блукав довго по місті, аж коло 12-ої вночі зайшов до кіна і там доперва знайшов те, що шукав: забаву, веселість, радість життя молодого чоловіка: підчас кіна і по кіні. „Якаж це така гарна забава була?" питаю, „А, дуже, дуже гарна". „Ну, яка?" „Но, знаєте, були: *schöne erotische Unterhaltungen*". „І не вас так захопило?" „Очевидно". Жаль мені було, що я там не був і цього не бачив, а думаю, варто було побачити нічне життя в Неаполі. Молодого приваблює життя і не диво, що мій молодий товариш найшов те, що йому було потрібне. Дуже був вдоволений, аж цмокав губами на згадку забави.

Другої днини розпрощалися ми оба як старі сердечні приятелі; він у дальшу подорож для відпочинку до Швайцарії, а опісля на лікарські студії до Парижа та Америки. Мушу згадати, що в Неаполі припадково помістився я в дуже добрім готелі Бранка, при вулиці Торіно, близько залізничого двірця, трамваїв і моря, услуга, харч першої кляси; по сходах не треба було лазити, бо був у готелі ліфт, кімната вигідна, ясна, з видом на Везувій. Готель разом з харчем 35 лірів, себто півтора доляра денно. Старшим кельнером і платничим у готелевім ресторані була дуже інтелігентна, симпатична, досить гарна німочка, яка з малим цікольо обслуговувала цілий день усіх гостей. Знала всі можливі европейські мови, дуже дбайлива за своїх гостей, чемна та услужна. Коли завважала, що я мало що їв, зараз запитала, чому, а довідавшись, що я недужий на шлункову недугу, казала мені варити все на маслі і дуже легкостравний харч, який я сам казав собі робити, без доплати. Згадую про це як приклад німецької солідности і дбайливости у німецьких чужинних готелях.

Вичерпавши всю програму подорожі: звидівши в Неаполі все, що було варто бачити, рішився я вертати домів, а по дорозі в Аббації випочати і відвідати ще раз своїх в Аббації та Гориції. Їзда залізницею до Анкони на Фоджію до Термолі, як у цілій Італії, подібна: серед садів та виноградників, уже втомила мене, а дальша дорога до Анкони вздовж східного побережжа Італії понад морем мусить бути імовірно гарна. Одначе їхав я ніччю і щойно над раном, доїзжаючи до Анкони, побачив море. Анкона — старе місто; як вірлине гніздо причеплене до скелистого побережжа. На горі: старі доми; на долі на приморю гарні, нові вулиці, огороди,—модерне чисте місто. Анкона знана в історії із хрестоносних походів, звідси поїхала в давнину французька молодь здобувати Єрусалим від Турків. З Анкони поїхав я поспішним пароплавом до Фюме. Їзда морем у теплу соняшну днину, без найменшого вітерця була чудово гарна. Небо та море блакитні; ніч місячна, зоряна, місяць сріблив морські дрібні хвилі, а пароплав мчав скоро, полишаючи за собою довгу срібну пінисту смугу. Захоплений красою срібла[…]стого моря вночі, проходжувався я самітний по палубі корабля, вдивлявся в обрій безкрайнього моря і ясні зорі, а думки блукали в далекі засвіти і давне минуле; — чи струнусь коли з моїми? а так хотілось би.

З півночі потягло холодом; і зійшов до каюти і заснув кріпко та здорово; — та на жаль вкороті чую стукіт у двері і голос матроса: за 20 мінут Фіюма. Ледви встиг убратись, уже і Фіюма, а на обрії Аббація, Волоська і ка і... ціль моєї подорожі на сьогодня. За пів години я вже їхав льокальним пароплавом до Аббації, ранком, серед сходячого сонця, яке золотило хвилі заспаного срібного моря, вершки гори й узгіря Монте Маджоре. Аббація все гарна, видалася мені ще краща сьогодня, вчасним ранком. Вскорі поміщ[…]стився я в гарнім, чистім, німецькім готелі Лібурнія, в Волосці в подовж кости моря і цвинтаря. Тут пробув я цілих 6 днів, відпочиваючи по трудах дороги, сидів цілими днями над морем, вдивлявся у [...] і в гарне сонце, пахучі, зелені кущі та дерева.

Аббація—все гарна, чарівна, весна

признaчено проф. Александрова. Як бачимо, то будову будуть переводити „чистокровні" українці радянського походження, або „повнокровні", українські патріоти єрихонського коліна.

Століття народин Глібова.

Чернигів приготовляється до святкування століття народин великого українського байкаря Леоніда Глібова. Вся творчість і все життя Глібова звязане з Черниговом. Там осталось по ньому найбільше памяток. Місцевий музей має окремий значний відділ, присвячений життю і творчости поета. Останніми часами набув він богато нових цінних памяток, що відносяться до життя і творчости поета.

Київський ярмарок.

У Київі йдуть інтензивні приготування до цьогорічного контрактового ярмарку. Мають у ньому взяти участь усі трести СРСР і всі торговельні установи. Радянські газети пишуть, що цього року зголошено на ярмарок аж 220 вагонів бавовняної мануфактури, але є побоювання, що „деякі організації запропонують дуже тяжкі умови розрахунку."

Пятиліття українського метеорольоґічного інституту.

В Київі відбулося дня 7. лютого свято пятиліття метеорольоґічного інституту. „Реферат про ролю метеорольоґії в господарстві виголосив український метеорольоґ проф. Педяєв. В часі свята передано в імени Народнього Комісаріяту Земельних Справ почесні значки (медалі) директорові інституту Демченкові, що працює на полі метеорольоґії 46 літ, проф. Педяєву, що працює 30 літ у тій же ділянці та видатному українському вченому Срезневському.

Назарук усунений.

Львів, 18. лютого 1927.

Джерзиситська „Свобода" повідомляє, що уряд філядельфійського „Провидіння" на свойому засіданні звільнив редактора газети „Америка" д-ра Осипа Назарука з занимaного ним становища і рішив виплатити йому навіть 3-місячну платню на те, аби він якнайшвидше забрався з редакції. Д-р Назарук мав умову, що може бути усунений тільки з 3-місячним виповідженням, а що такого не було, то дістане за той час платню з тим, що мусить уступитися з редакції негайно.

На місце д-ра Назарука приходять до „Америки" два редактори: Ром. Лотоцький і д-р Семен Демидчук. В. Лотоцький був довший час редактором „Свободи", а д-р Демидчук був уже давніше редактором „Америки".

Усунення Назарука, що, як відомо, був в останнім часі найближчим дорадником еп. Богачевського і причинився у львиній части до небувалої досі навіть в Америці кирини й рел. роздорів у нутрі такої однолої організації, як гр.-кат. церква, приходить, можна сказати, в дванацятій годині. Віримо, що його наслідники, відомі з такту й патріотизму, а неменше добрі католики, як д-р Назарук, зуміють не тільки довести до згоди між українським громадянством і епископом Богачевським у Злучених Державах, але й започаткують там нарешті еру взаїмної виpозумілости, толеранції і згоди — поняття, правда, доволі чужі українській психіці, та ще на американській землі.

З нарад сойм. військової комісії.

Варшава, 18. лютого 1927.

В соймі радила нині лише військова комісія в справі закону про бранку рекрута на 1927 р. Пос. Мончинський (ХН) у рефераті зазначив, що з 1905 річника було 336 тис. людей обовязаних ставитися, що рівняється 1·6 проц. у відношенні до мужеського населення Польщі. Загалом стaнуло перед асентерунковими комісіями 430 тис. новобранців в. м. і. цілий річник 1905 і річники 1902, 1903 і 1904 та дальші річники, які користають з відложення служби. Числа ті дуже високі, а не слід забувати про смертність серед новобранців. Цього року придiлиться до війська на основі проектованого закону про побір рекрута 170 тис. людей. Колиб корпус охорони пограничної смуги заняв і західні кордони Польщі, то континґент цей підвисшиться о дальших 10 тисяч.

Дальші наради комісії в середу.

Анґлія зірве взаємини з СРСР?

Льондон, 18. лютого 1927.

В поінформованих колах кажуть, що серед англ. міністрів противники всяких взаємин із більшовиками мають тепер більшість. Вони домагаються, щоби до Москви вислати гостру ноту, в якій анґлійський уряд виступив би проти більшовицької пропаґанди в Китаю. Колиб ця пропаґанда не устала, слід би зірвати всякі взаємини з СРСР., як дипльоматичні, так і торговельні.

Німецький посол у марш. Пілсудського.

Варшава, 18. лютого 1927.

Марш. Пілсудський приняв на авдієнції німецького посла Раушера. Зачувати, що пос. Раушер бажає навязати перервані Німеччиною переговори в справі торговельного договору з Польщею. Одначе пос. Раушер і дальше піддержує предложення нім. уряду, щоби справу поселювання фізичних осіб вилучено з переговорів. Польський уряд готов кожної хвилі зачати переговори над цілістю економічного життя. (Як відомо, німецький уряд зірвав переговори тому, що Польща видалила з Катовиць 4 німців).

Страшна метелиця в Каліфорнії.

5 тисяч бездомних людей.

Льондон, 18. лютого 1927.

Метелиця, що від 4 днів лютує на каліфорнійськім побережі, спричинила втрати на кілька міл. дол. Яких 20 міст навістила повінь. 5 тисяч людей лишилось без даху над головою. Залізничий рух здержаний, телефонічне получення між Льос Анджельос і Ст. Дієго перерване.

Лявіна в Італії.

Рим, 18. лютого 1927.

В корсиканських горах злетіла велика лявіна і засипала богато домів. Досі добули 12 трупів. Рятункова експедиція працює над відкопанням засипаних.

Землетрус у Швеції.

Берлин, 18. лютого 1927.

Зі Штокгольму повідомляють, що вчора на кордоні Швеції на південь від місцевости Кіруда відчуто землетрус. Зарисувалося кілька домів. Землетрус зачався вечером в 21 год. і тривав кілька хвиль.

Бої за Шанґай.

Льондон, 18. лютого 1927.

Положення в Китаю представляється так: Заняття Ганґчав кантонськими військами слід уважати рішаючим їх успіхом. Армія ген. Суна є в повнім відвороті. Війська Чанг-Су-Чанґа не рішилися ще підпомогти армії Суна. Су-Чанґ буде інтервенювати щойно в рішаючих боях за Шанґай. Положення Шанґаю дуже критичне. Кантонці віддалені від Шанґаю всього 60 км.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·93—8·94. Банк Польський платив: долар в готівці 8·90, Ню Иорк 8·93, канадійський долар 8·90, швайцарські франки 172·07, французькі франки 35·00, бельгійські франки 124·80, норвежські корони 229·50, австрійські шілінґи 126·00, анґлійські фунти 43·40, італійські ліри 38·50, голяндські ґульдени 358·05, чеські корони 26·50, шведські корони 238·10, данські корони 257·90, німецькі марки 211·60. Один грам золота 5·9484 зол.

Збіжа.

Пшениця двір. 50·75—51·75, пшениця кр. селянська 48·50—49·50, жито галицьке 36·25—37·25, ячмінь галицький броварний 32·00—34·00, ячмінь галицький до перемелювання 28·00—29·00, ячмінь пастівний 27·00—27·50, овес галицький 28·75—29·75, кукурудза румунська 28·50—29·50, барабоqля промислова 6·20—6·40.

НОВИНКИ.

— **Шануйте рідну мову!** Пишуть нам: Кооператива „Реґулятор" у Львові публично голосить, що є українською фірмою, а до станиславівського повітового суду внесла дня 5. грудня 1926 до ч. спр. E V 10. 451/26 екзекуційний внесок у чужій мові, який очевидно на домагання фірми виготовив адвокат д-р Леон Шайович. Гасло „Свій до свого" буває ріжне.

— **Не розуміє** української мови адвокат жидівської народности д-р Хаїм Вольф Бльох у Делятині. В процесі ч. спр. Сд І, а 342/ 5 окружного суду в Станиславові заступає він українку Анну Турійчук з Зарічча, а противника, також українця Романа Гаврилюка, адвокати: д-р Бачинський і д-р Крижановський. Коли ці останні внесли до суду письмо правильно в українській мові, тоді д-р Бльох зажадав доручення йому перекладу на польську мову. Про це повинні знати ті наші земляки, які беруть собі його як оборонця і не мучити його на майбутнє перекладами з мови, яка видко є для нього надто важкою, коли він не вивчив її дотепер між самим українським населенням.

— **Чи повірите, що...** — така газетна рубрика стає щораз більше необхідною у нинішніх часах нечуваних чудес техники, науки і чудасій суспільного та державного життя. Наше життя має свої дива. Чи повірите нпр., що гр.-кат. пароха у Нитаниці о. Иосифа Пстраша взивали до староства у Долині „*w sprawie podburzania dzieci przeciw narodowości polskiej*", тому, що він нагадував своїм ученикам обовязок розмовляти вдома рідною мовою? За це пішов на нього донос, зроблений одною вчителькою і то не зовсім чистої польської національности. — Чи повірите, що бувший французький прем'єр міністрів Моні, сенатор і міністр маринарки, нині в 81. р. життя, найшовся в такій голодовій нужді, що теперішній уряд випадково дізнавшись про його істнування, призначив йому річну пенсію 20.000.

— **З жіночих рекордів.** Країною, де жінка вибoрола собі найбільші права є Финляндія. Фінський уряд призначив в останнім часі директорці одної великої крамниці титул, який відповідає „тайному радникові". Тепер приготовляє він закон про забезпечення для вдівців по померлих жінках на державний догляд. Мужі таких жінок матимуть право на державну пенсію. Як бачимо, жіноча еманципація проведена послідовно до кінця, виходить на користь навіть мужчинам.

— **На що американцям Европи.** Париські суди перетяжені розводовими процесами американців, які шукають там легшої розвязки своїх клопотів. Є їх тепер 30.000. Причина в тім, що в Парижі ніхто не цікавиться приватними банальними любовними історіями і преса не робить з них таких сенсацій, як в Америці. У Парижі осіло вже чимало американських адвокатів, дарма, що вони не мають права оборони перед судами і передають її за дешевий гріш французьким адвокатам.

— **Літературні новини.** Обєднаний комітет „Літературної каси" і управи Т-ва польських письменників і денникарів у Варшаві признав за всю літературну діяльність річну нагороду ім. Е. Ожешкової письменникові Андрієві Струґові (Тадей Галецький). — Майже одночасно з твором Брандеса про Христа, вийшла в Москві велика книжка „Христос", відомого російського революціонера Миколи Морозова, який прожив у Шліссельбурській вязниці 25 літ і там написав свій астрономічний виклад Апокаліпси, твір перекладений на ріжні мови „Откровеніє в грозе і буре". Новий твір матиме 4 томи; три вже вийшли. — Російський поет Бальмонт, який кінчить у літі 60 років видає нову книжку поезій „Ризы Єдинственной" Россія). — Виходять у Москві у 10 томах спомини Мілютіна, бувш. военного міністра Олександра II. — „Госиздат" видав новий том оповідань Всеволода Іванова „Тайное тайных" і збірку молодого новеліста Владимира Лідіна. Одночасно вийшли II. і IV. том збірних творів Л. Сейфуліна. — У Ню Иорку продали на ліцитації 76 листів анґлійського повістяра Теккерея за 30.000 долярів.

— **Людина невичерпаної енерґії.** Одним з найбільших сучасних людей є безсумніву винахідник Едісон, якшо брати на увагу, що він найбільше причинився до „сучасного" вигляду світа. Цими днями скінчив він 80 літ і одержав десятки тисяч привітних листів і телеграм. Усю молодість провів він у крайній нужді і не міг добути собі фахової освіти. П слі ріжних перепон дістався він до телеграфної служби і там уперше доказав свій феноменальний конструкційний талант. Хто знає нині, що кіно, фонограф, грамофон, електрична жарівка — все це воного твори? Едісон не тільки людина великанської уяви, але ще більшої енерґії та праці. Він у силі місяцями спати 2—3 години на добу і мінімально їсти, поєдна...

Зелена, чиста, усміхнена,—як раз місце вигідне для відпочинку і порятування здоровля. До Аббації, як у загалі до купелевих, кліматичних місць у північній Італії, приїзжає тепер чужинців менше як до війни, з причини загального зубожіння, пашпортових труднощів—а цього року ще до того збойкотували Італію Німці. Тому було там в Аббації около 5—6000 гостей менше як торік; через те всі готелі, пансіони, санаторії —порожні, а тим самим усе дуже подешевіло. В готелі Лібурнія за гарну, ясну фронтову кімнату, з цілим утриманням (дуже добрим харчем) платив я денно 26 лірів, себто около 10 зол. польськ. Каварні, ресторани купецькі лавки, стежки для проходів над морем — усе порожне. Дикі повоєнні дансінґи припинені; ще вечером є танкові, але скромні забави. Весь час моєї подорожі, було чудове гарне соняшне, гаряче время — якого у нас у Галичині за ціле цьогорічне літо не було. В Аббації і примежних кліматичних місцевостях війська цього року мало, але культ фашизму і Мусолінія значно зріс; — у кождім льокалі обовязково його портрет; на вулицях повно фашистівських відозв, зборів, хоча населення чисто словенське, з винятком італійських урядовців і навпливого елементу чужинців-літників. На вулиці, у каварнях, ресторанах усе найбільше чутна німецька мова. У каварнях і ресторанах повно німецької, державної і австрійської преси. В Аббації провів я дуже мило майже цілий тиждень; увесь час над морем, або купаючись у ньому.

Під сам кінець мого побуту в Аббації скоїлася мені дуже прикра пригода. Я старався теплий час в Аббації використати і щодень купатися у морі двічі денно, а що у день перед відїздом було гарно та тепло, то й пішов ще в останнє викупатись. Було вже пізно, сонце заходило, від моря подув легкий холоднавий вітерець, тому я хутко вбрався і вийшов з купелевої кабіни до поблизької каварні та забув торбину з пашпортом і грішми у чужій валюті, на лавочці. Щойно другої днини, коли я мав їхати до залізниці, спостеріг, що грошей і пашпорту нема. Прикрі хвилини проживав я роздумуючи, що мені робити в чужім далекім краю без грошей, а ще гірше без пашпорту. Мов грім перейшла ціле моє єство страшна жура: що робити?

(Докінчення буде.)

Комунікат „Сільського Господаря".

Краєве Товариство Господарське „Сільський Господар" у Львові комунікує в справі кредитів на весняні засіви 1927 р ось що:

Міністерство рільництва отворило через Державний Банк Рільний нові кредити на весняні засіви в році 1927, признаючи їх тільки для малої земельної власности. З кредитів цих припадає на територію львівського воєвідства 250.000 золотих. Про засівові кредити старатися можуть господарі, які в році 1926 потерпіли від живлових нещасть, а господарства яких не перевищають 15 га на площі. Господарі, які вже мають досі затягнуті в минулих роках засівові кредити, можуть лишень винімково одержати новий засівовий кредит з весною 1927 року.

Кредит є з правила 5 відсотковий у річнім відношенні, з чого припадає на річ Державного Банку Рільного 2 і пів відс. а на річ тої установи, яка кредит з рамени тогож Банку і на основі рішення Повітового комітету допомоги засівам виплачувати буде безпосередно рільникам припаде других 2 і пів відс. Міністерство рільництва уповажнило воєвідські уряди признавати на річ установ, які кредити розділюють — у винімкових випадках — дальший один відсоток, подаючи мотиви підвишки міністерству рільництва. Загалом кредит на весняні засіви не може бути опроцентований вище, як на шість процент у річнім розрахунку.

Комітет рільничої допомоги при львівськім воєвідстві на засіданні своїм в дні 16. лютого ц. р. рішив, віддати технічне переведення акції засівових кредитів на весну 1927 року Центральній Касі Рільничих Спілок у Львові, при чому на внесення відпоручника „Сільського Господаря" інж. Ю. Павликовського Центральна Каса Рільничих Спілок має увійти в порозуміння з Центральним Кооперативним Банком — Краєвим Союзом Кредитовим, щоби поза кредитовими кооперативами, обєднаними в Центральній Касі, втягнути до кредитової акції кооперативи, обєднані в „Центробанку".

З квоти 250.000 зол. призначив Воєвідський Комітет на поодинокі повіти львівського воєвідства, ось які квоти в тисячах золотих: Березів 12 Добромиль 5, Дрогобич 5, Городок 10, Ярослав 45, Яворів 10, Кольбушова 20, Лісько 15, Львів 5, Перемишль 20, Рава Руська 7, Рудки 15, Самбір 17, Сянік 5, Старий Самбір 10, Стрижів 10, Кросно 4, Ланцут 4, Мостиска 4, Сокаль 4, Ніско 4, Тарнобжеґ 4.

Подаючи це до відома загалу і зокрема Філіям і кружкам „Сільського Господаря", взиваємо їх припильнувати справи в Повітових і Громадських Комітетах допомоги засівам, щоби наші господарі, які потерпіли від живлових нещасть і потребують помочі в кредиті — кредит цей одержали.

ючи себе прегарно. Шукаючи за потрібним матеріялом до винаходу, він не жалує нині ні гроша, ні часу, віруючи, що винахід поверне йому найбільші витрати. Підчас війни він спрямував усю свою працю на оборону американських берегів перед підводними лодками і найшов проти них оборонний апарат. Його життя — повне пригод, анекдот, фантазії. Едісон не почувається старим і обіцює людству ще кілька великих несподіванок, які вийдуть з його лябораторії.

— **5 міліон в долярів.** Одна 28-літня служниця в Дрездені Марі Дряксдорф одержала цими днями 5. міл. дол. спадщини по — як у всіх веселих комедіях! — богатім американськім дядьку, з Мільуокі. У 24 годин пізніше вона одержала сотки листів з пропозиціями подружа від усяких достойників. Були й такі, що просили позички. На жаль, вона заручена з одним мулярем. Заки вона не дістане всіх грошей у руки, вона намірена залишитись на своїм місці.

— **Світова всячина.** Американське товариство для боротьби з чахоткою, основане в 1904 р. у Злучених Державах, довело до того, що замісць 200 осіб на 1000 вмирає нині лише 90. В Европі вмирає на чахотку що 7-ий, в Америці що 13-ий чоловік. — Нова італійська мода є також фашистівська; пані носять хустини до носа з мережаним портретом Мусолінія. З огляду на поширення „еспанки" звязаної з нежитом носа, італійки можуть оглядати цей портрет сотки разів денно. — У Франції запримічують у війську зріст неграмотности; у 1921 р. було там 6713 неграмотних жовнірів, кілька літ пізніше вже вдвоє більше. — Статистика нещасливих випадків на літаках стверджує, що нині на кожних 8 і пів подорожей довкола світа (щодо скількости проїханих клм.) випадає один риск катастрофи. — Якийсь московський технік Добротворський мав збудувати нову друкарську машину, рід лінотипу, який працює хутше, як усі дотеперішні і дешевший від них. — У Самарканді (Туркестан) юрба розшматувала на вулиці лікаря, якого вважали винуватцем смерти 11 дітей, що занедужали шкарлятиною. — Британський скарбовий уряд запропонував 55.000 фунтів одному ірляндцеві за найдений портрет Нельсона, кисти Ромнея.

— **Померли:** в Київі, Сергій Дуброво у 72 р. один із основників історичного центрального архіву в Харкові та Київі, відомий архивар; Г. Терниченко в 44 р. заслужений працьовник української агрономії, видавець „Ріллі" і автор „Хліборобської енциклопедії", крім цього цілої низки популярних книжок. — У Римі кардинал Ранцці де Біянкі.

— **З кіна.** В кіні „Паляс" нова фільма в 10 діях „Дочка Миколи II-го у владі чрезвичайки"; у головній ролі Корінна Гріфіт. Крім цього комедія в 3 діях „Дон Васелін".

З Товариства взаїмних обезпечень „Дністер".

Дирекція Т-ва „Дністер" повідомляє отсим своїх П. Т. Членів, що згідно з § 12 уст. 3 і § 20 уст. 3 закона про примус обезпечененвий — мають члени виказатися в часі стягання складок для ПДУВ т. є. до кінця лютого 1927 р. в урядах громадських своєю викупленою, важною і обовязуючою в тім часі полісою на обезпечення будинків в Т-ві „Дністер".

Усі члени Т-ва „Дністер" повинні виповнити отсей законний обовязок і безумовно у повищім речинці виказатися своїми викупленими, важними й обовязуючими в тім часі полісами Т-ва „Дністер" в дотичних громадських урядах.

Лише одинокий відділ ПДУВ в Тернополі заряджує спеціяльні контролі поліс Т-ва „Дністер", які доручає перевести своїм інструкторам чи там громадським урядам. Цей спосіб контролі не покривається з законними приписами, та коли така контроля не буде відповідно заповіджена, то очевидно члени „Дністра" не зможуть виказатися своїми викупленими полісами. Тому то усі наші члени повинні поступити так, як закон велить, т. є. виказатися, як вище подаємо, своїми викупленими і важними полісами в громадських урядах, а поки що допильнувати, щоби контроля їх викуплених поліс не оминула.

У місті Львові мають члени Т-ва „Дністер" виказатися своїми викупленими, важними і обовязуючими у теперішнім часі полісами — згідно з оголошенням виданого розпорядку маґістрату м. Львова — найдальше до 1. марта ц. р. у відділі ПДУВ, вул. Вроновських ч. 11, в урядових годинах, а також вечером від 5—7'30 год. Рівнож в тім часі можна вносити рекламації дотично всяких неясностей випливаючих із обезпечення в ПДУВ.

Згідно з законом про примус обезпеченевий мають властителі будинків вносити всякі рекламації самі у власнім імени безпосередно до відділу ПДУВ, а відклики до презеса ПДУВ в Варшаві, а опісля на випадок некорисного вирішення до міністерства скарбу в Варшаві. Тому то члени товариства повинні із цього користати і відноситися безпосередно згідно з законом до вищезаподаних інстанцій у всіх справах, що відносяться до обезпечень ПДУВ.

Вкінці зауважуємо, що члени Т-ва „Дністер" обезпечуючи в огневім відділі Т-ва „Дністер" свої будинки в дотеперішній висоті, як рівнож движимости, збіже і пашу на цілу вартість, повинні користати з окремого відділу обезпечень від крадежі з вломом, зголошуючи своє майно до обезпечення, а також повинні користати із Банку Кооперативного „Дністер", віддаючи готівку на ощадність, чи там у потребі затягаючи позички. Годиться зауважити, що Банк Кооперативний Т-ва „Дністер" основано і призначено виключно для членів огневого товариства. Відай злишним є це підносити, що у загальнім інтересі повинні члени Т-ва „Дністер" наклонювати і прочих співгромадян покористовуватися своєю одинокою асекураційною інституцією.

Дирекція Т-ва Взаїмних Обезпечень „Дністер".

✝ Посмертні згадки.

Іван Горалевич, довголітній урядник „Краєвого Молочарського Союза" та заслужений член Т-ва „Міщанська Беседа" й інших українських стрийських товариств і громадянин міста Стрия, помер скоропостижно дня 7. лютого п. р. в Стрию, в 53. році життя. 1553 1—1

ОПОВІСТКИ.

Адміністрація Українського Наддніпрянського Хору під проводом Петра Євсевського, отсим подає до відома заінтересованих осіб, що до дня виїзду хору до Німеччини (4. березня ц. р.) адреса хору слідуюча: *Warszawa, Podwale 16.* — Український Хор для Ралюченка. 1111 2—5

Загальні збори Тов. „Жіночий Кружок" в Коломиї відбудуться дня 24. лютого ц. р. о год. 3. по пол. в салі „Бояна" при вул. Костюшки ч. 22. На случай браку комплету відбудуться другі загальні збори того самого дня о год. 4. в тім самім льокали, з тим самим денним порядком, без огляду на кількість присутних членів. — *Видїл.* 1555

Шкільний Співаник д-ра Філярета Колесси для I.—II. кл. серед. і вищих кляс всенар. шкіл затвердило М. В. Р. і О. П. до ч. L. К. 3272/26 з 8/XI. 26 як підручник для шкіл і з українською мовою навчання. Видавництво Р. Ш. звертається з горячим закликом до нашого учительства, щоби занялося поширенням серед молоді сеї так потрібної книжки. Ціна книжки 3 зол. *Видавництво Р. Ш.* 1552 1-2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

IДЕАЛЬНА ПАСТА до зубів **КРЕМ ПЕРЛОВИЙ** Ігнатович Львів. 956 69-?

ЕЛЕҐАНТ своєрідна і найліпша паста до обуви — жадайте все і всюди. 1481а 4—10

СЕМИНАРИСТКА, матура відзначаюча, глядає лекції. Зголошення під „Досвід". 1547 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

В Повітовому Союзі Кооператив в Калуші

є з днем 1. квітня 1927 р. вільні посади на трьох членів Управи, з котрих один має вести торговельний, другий організаційний відділи, а третій касу. — Вимагані фахові свідоцтва, свідоцтва відбутих практик і кавційні вексклі по 400 дол. — Подання зі свідоцтвами і референціями слати найдалі до 10. III. 1927 на руки адв. д-ра І. Сохацького в Калуші. 1549 1—2

Подяка.

Складаючи широсердечну подяку міщанському хорови і всему Високоповажаному Громадянству за численну участь в похороні Найдорожчої Донечки Олі дня 23. I. 1927, чим зложили найкращий доказ співчуття, жертвує на „Рідну Школу" 15 зол. *Теофіль Татарський,* міський ветеренарійний лікар в Судовій Вишні. 1516 1—1

Подяка.

Отсим складає сестра і рідня бл. п. Івана Горалевича велику подяку і щире „Спасибіг" Всч. Духовенству, Вп. Представництву „Краєвого Молочарського Союза" і Шан. Делеґації Т-ва „Міщанська Беседа" за ласкаву численну участь в похоронах, Впр. о. М. Матковському, пароховi Дуліб, за повну тепла і розради промову, котрою помянув память Покійного, Шан. Хорові т-ва „Міщанська Беседа" і його диріґентові п. П. Ґрубському, що гарним співом звеличував сумний обряд, сусідам, приятелям і знакомим Покійного та всім громадянам, що мимо студені численною участю в похоронах віддали останню прислугу Покійникові.

Антоніна Горалевич, сестра.

Подяка.

Прибиті тяжким горем ненадійною втратою Найдорожчого і Найліпшого Мужа і Татуся бл. п. **о. Семена Біленького** катехита шк. ім. Шашкевича у Львові, що упокоївся в Бозі 21. грудня 1926 р. складаємо сердечну подяку Всім тим Добродіям і Другам, які своєю поміччю і співчуттям чи то устно чи письменно старалися усмирити наш великий біль.

Передовсім дякуємо нашим добрим сусідам Вп. проф. Рудницьким, інспект. Бабчишинам і Бодаковичам, які в першій хвилі нашого нещастя подали нам приголомшеним свою щиру поміч. Дякуємо нашому Дорогому Шваґрові і Вуйкові о. Ю. Дзеровичеві, дир. учит. семинара, що своєю широю молитвою немов би доколисав нашого Найдорожчого Покійника до вічного сну, а також поміч і розраду для нас нещасних. І Тобі, Дорога Сестричко Галю, дякуємо за Твоє добре серце і за тільки трудів, що Ти для нас жертвувала. Дякуємо Вп. інж. Никодимовичам, що на першу вістку нашого сирітства поспішили нам з поміччю і широю розрадою.

З глибини душі дякуємо Всч. Духовенству за участь в похоронах а передовсім Їх Ексцеленції Митрополитові Андреєві за відправу „послідного цілования". Всч. і Впр. оо.: І. Туркевичеві, катехиті Покійного за відправлу похоронної Сл. Божої о. М. Ладі за слово потіхи в церкві, а о. др. Г. Костельникові за щире надгробне слово. Дякуємо о. Крил. і Деканові В. Томовичеві за провід в похоронах і відправлення панахиди в дома як і о. крил. Т. Бобикевичеві за відправлення панахиди з рамени т-ва „Допомога". Дякуємо Всч. і Впр. оо.: Крил. і Совіт. о. Шамб. др. С. Кархутові, о. Е. Громницькому, о. Л. Лужницькому, о. В. Лициякові, о. др. Я. Левицькому, о. І. Рудовичеві, о. Е. Дуткевичеві, о. Е. Бачинському, о. І. Новосадові, др. И. Застирцеві, о. О. Горчинському, о. Ст. Василеву, о. Ст. Рудеві, о. др. В. Василикові, о. П. Хоминові, о. А. Возняковi, о. Д. Симчишинові, о. Е. Гаврилюкові, о. Р. Охримовичеві, пароховi з Вороцева, за їх молитви та участь в похоронах.

Дякуємо Вп. учительському Зборові шк. ім. Шашкевича за щирі слова співчуття, вінець і участь в похоронах, дякуємо учениками і ученицям як шк. Шашкевича так і ґімн. СС. Василіянок за вінці, та їх щирі теплі діточі сльози над могилою Покійного. Дякуємо Вп. Членам хорів, що своїм гарним співом звеличали цей сумний обряд. Дякуємо Всім учасникам похорону, які мимо сильного морозу відвели домовину нашого Найдорожчого Покійника на вічний спочинок.

Всім щире „Спасибіг".

Львів, в лютім 1927.

Дионізія Біленька, жена. Ярослав і Надія, діти.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.